

i denne sag, som havde fundet sin afgørelse ved en dom, der var afsagt af underretten og stadfæstet af Vestre Landsret i maj 1952.

Det samme standpunkt blev indtaget af *justitsministeren*, der ikke mente, at der var tilstrækkeligt grundlag til at tillade sagens indbringelse for Højesteret. Dels var der ikke fremført oplysninger, som gjorde det sandsynligt, at Højesteret ville bedømme de fremlagte beviser anderledes end de to andre retter, dels kunne det hverken siges, at sagen havde principiel karakter, eller at den havde haft videregående betydelige følger for den pågældende. „Man kan,“ udtalte ministeren, „være mer eller mindre begejstret for en lovbestemmelse som den, der er bragt i anvendelse her, nemlig lejelovens § 150, men sålænge vi har den, må domstolene være forpligtet til at anvende den, når de faktiske omstændigheder i de dem forelagte sager tilsiger det.“

Under den efterfølgende debat havde kun ordføreren og de to ministre ordet.

Den overordentlige rigsdagssamling 1953.

1. Den 7. maj 1953 anmeldtes i *folketinget* (F. sp. 5) følgende forespørgsel til forsvarsministeren af *Ingmar Wagner*, *Ragnhild Andersen*, *Alfred Jensen* og *Aksel Larsen*:

„Hvorned begrundes regeringen den hårde strafferetlige forfølgning af de soldater, der protesterede mod tjenestetidens forlængelse til 18 måneder?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $\frac{8}{5}$ (F. sp. 15).

Forespørgslen kom ikke til behandling.

2. Den 1. september 1953 anmeldtes i *folketinget* (F. sp. 215) følgende forespørgsel til udenrigsministeren af *Aksel Larsen*, *Ragnhild Andersen*, *Fuglsang*, *Alfred Jensen*, *Lynnerup Nielsen*, *Petra Petersen* og *Ingmar Wagner*):

„Med hvilken ret og med hvilken begrundelse fortsætter regeringen forhandlingerne om og forberedelserne til stationering af fremmed magts militære styrker på baser i Danmark?“

Forespørgslen kom ikke til behandling.
